

NAŘÍKÁME a ZÁVIDÍME?

Stává se vám někdy, že naříkáte podobně jako Lukáš, který často opakuje „Kdybych měl hlavu jako Katka, byl bych ve třídě jednička já a ne ona“?

Mirek zase brblá, že mu to ve fotbale nikdy nepůjde jako Filipovi. Souhlasíte s Magdou, která tvrdí, že „Pán Bůh je nespravedlivý, protože některým klukům nebo holčkám dal víc darů než ostatním“?

Slyšeli jste někdy hrát na kytaru Doce Watsona? Dan Miller ho v časopisu Guitar Flatpicking charakterizoval jako „muže, který měl nejlubší, nejtrvalejší a nejvýznamnější vliv na způsob, jak se dnes hraje akustická kytara jako sólový nástroj ve folku, old-time music a bluegrassu. Doc měl také příjemný, hladivý baritonový hlas“.

Napadá vás závist anebo myšlenka o nespravedlnosti? Měnili byste však s ním, když ve dvou letech oslepl? Slavný Watson jednou vyprávěl o svém životě: „Moji bratři mě s sebou brávali ven, abych si s nimi hrál... Drápal jsem se na stromy

a padal jsem jako všichni ostatní. Naučil jsem se tak chápat prostor a nacházet věci tak, že jsem se orientoval podle jejich zvuků. Bylo mi jedenáct, když mi otec přinesl malé banjo – to bylo ještě předtím, než do mého života definitivně vstoupila kytara – a řekl mi: „Vezmi si ho, synku. Když se naučíš hrát dobře na tenhle instrument, můžeš se klidně postavit světu!“ Místo toho, aby mě někam postavil do koutku a říkal: „Synku, ty můj ubohý, nevidomý chudáčku,“ tak mi neustále předkládal nové výzvy.“

Watsonův příklad nás učí, abychom byli vděční lidem, kteří po nás něco chtějí: abychom se učili, nebyli líní, rozvíjeli svůj osobní talent. Budme vděční Pánu Ježíši, který je také náročný a chce po nás například, abychom „milovali bližního jako sebe“.

Lidé si na začátku roku potřásají rukama a vyslovují krásná přání. Mnohá z nich jsou splnitelná, když se budeme snažit jako Doc Watson, který jako slepý ohmatával struny kytary s touhou naučit se pěkně hrát.

ilustrace: Jiří Vančura

„Proč chceš od Ježíška dvě soupravy vláčeků?“ ptá se maminka synka.
„Chci si taky hrát, když je táta doma!“
Patrik Stražil

otec Štěpán Smolen

JAK CHMURNÝ CHLAP ke SVATOSTI přišel

Svatý Karel Boromejský nikdy neřekl vtip. A pokud ho řekl, pak nezněl vtipně. A pokud byste mu nějaký vyprávěli, patrně by ho nepochopil, a pokud by ho pochopil, určitě by se nesmál. Karel byl spíš klukem, o kterém vtipy kolují. Byl pomalý, byl vážný, měl vadu řeči a spolužákům se zdálo, že bude nejspíš zaostalý.

Po tom málu, co jsem vám o tomhle svatém sdělil, nejspíš nemáte chuť dál číst. Proč raději nepíšu o svatém Františku, který i za deštivé noci zlehka tančil krajinou, zpíval písně o sestře Luně a lidé se divili, kde bere svou radost? Proč raději nepíšu o svatém Filipu Nerim, který svým nakažlivým veselím přitáhl ke Kristu celý Řím? Proč vůbec zmiňuji zasmušilého Karla, co si čučí v poslední lavici do knih a s nikým si moc nepovídá? Proč? Protože svatost přece není jen pro optimisty a miláčky davu, ale i pro soustředěně samotáře.

Karel měl přitom všechny předpoklady stát se lehkomyšlnou hvězdou. Vždyť pocházel z té nejlepší lombardské rodiny. Narodil se roku 1538 na zámku, odkud jeho předkové vládli nad krajem kolem jednoho z nádherných severoitalských jezer. A než se stačil na světě rozkoukat, už ho jmenovali majitelem kláštera. Bylo mu jedenáct. Ve čtrnácti začal studovat na univerzitě práva, v jednadvačeti je dokončil a hned o rok později z něj strýček, který byl shodou okolností papežem, udělal kardinála.

V případě našeho svatého tedy došlo k jevu, jemuž se odborně říká „rychlá kariéra“. Je to jev nebezpečný, protože lidé, kterým se stane, snadno podlehnou pocitu vlastní důležitosti. A nic není nesnesitelnějšího než člověk, který se domnívá, že by se bez něj patrně přestala Země otáčet a hvězdy by popadaly z nebe. Jenže Karel se svou karié-

rou semlít nenechal. Byla mu zřejmě dost ukradená a lidé kolem neměli pocit, že by si na sobě zakládal, spíš se jim zdálo, že to – ať už dělal cokoli – trochu přehání. Studoval až ke zhroucení a rozdával až k zbídačení. Radili mu, ať zvolní. Jenže Karel nezvolnil, a než se nadál, dali mu na starost milánskou arcidiecézi – tu největší a nejzanebanější ze všech. Ujal se svého biskupského úřadu tak zodpovědně jako všeho. Navštěvoval farnosti a snažil se dát do pořádku každý nešvar. Kněží brzy reptali, že zasahuje do jejich posvátných práv – do práva na špinavá ol-tářní plátna, na umoloušané ornáty, na ledabylou liturgii, na lenost a nevzdělanost. Když toho nenechal, pokusili se ho řeholníci z jednoho zvlášť vlašného řádu, který měl víc nemovitostí než členů, dokonce zastřelit.

A pak roku 1576 nastal v Miláně mor. Starosta utekl a také mnozí kněží si uvědomili, že mají neodkladné úkoly jinde, a potichu se vytratili do míst, kde se tolik neumírá. A Karel? Přeháněl to jako vždycky. Nejenže zůstal, ale v době největšího chaosu se ujal správy města, sám cho-

dil mezi nemocné a z vlastních peněz zajišťoval léky, jídlo i obléčení. Mnohým smíškům během té strašlivé epidemie zmrzl úsměv na rtech. Karlovi nezmrzl, protože žádný neměl. Ale milánští občané si ho zamilovali víc než vtipálky, co už dávno prchli z pódia do bezpečí.

Možná čekáte na závěr happy end – něco o tom, jak se z chmurného chlapa nakonec stal veselý společník. Nestal. Jak vážně Karel žil, tak vážně i umřel, a to ještě dřív, než stačil pořádně zestár-

nout. Není divu, vždyť většinou jedl jen chléb a popíjel jen vodu. „I s tím postem to přeháněl,“ povzdychli si přeještější přátelé. A přece ten kardinál bez smyslu pro humor splnil úkol, který mu Bůh na světě dal. Není špatné umět se smát, ale naším úkolem je stát se nikoliv sympatickými společníky, ale světci. A svatost nespočívá v rozzářeném úsměvu, ale v hrdinské ctnosti – v ohotě z lásky k Bohu a k lidem položit život.

ilustrace: Helena Filčíková

Knižní novinky

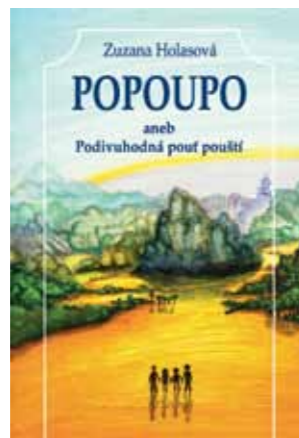
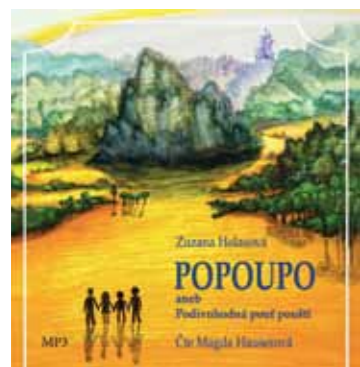
z nakladatelství Paulínky

Zuzana Holasová

POPOUPO aneb Podivuhodná pouť pouští

Čtyři děti se záhadným způsobem dostanou do příběhu hry, kterou si samy vymyslely. Pravidla, která pro hru stanovily, se najednou mění ve skutečnost, a děti tak okamžitě pocítí následky svých dobrých či špatných rozhodnutí. To jim, a stejně tak čtenáři, postupně otevírá oči i srdce.

Oblíbený titul nyní nabízíme v knižní i audio podobě. Kniha: 2. vydání s doplněnými ilustracemi, 175 str., 249 Kč CD (ve formátu mp3), 300 minut, 229 Kč

Tonino Lasconi

JÁ SE TAKÉ ZPOVÍDÁM Příprava ke slavení svátosti smíření

Tonino Lasconi je velmi oblíbený a uznávaný kněz, který se věnuje katechezi dětí a mládeže v Itálii. V této knize nabízí svým čtenářům jakýsi deník, který je může doprovázet po celou dobu přípravy na první svatou zpověď. Vede s čtenářem dialog, ptá se na jeho zkušenosti, nabízí mu své názory, vysvětluje úryvky z Písma svatého. A to vše tak, aby každý pochopil pravý význam svátosti smíření a připravoval se na ni jako na důležité setkání s Ježíšem Kristem.

Kniha přináší podněty i pro katechety a rodiče dětí. A poslouží i do následujících let jako příprava k dalším zpovědím a ke každodennímu rozlišování mezi dobrem a zlem. Leckdy může inspirovat i rodiče. Tato novinka vychází v nakladatelství Paulínky 14. ledna 2016.

Brož., barevně ilustrováno, 94 str., 135 Kč

